

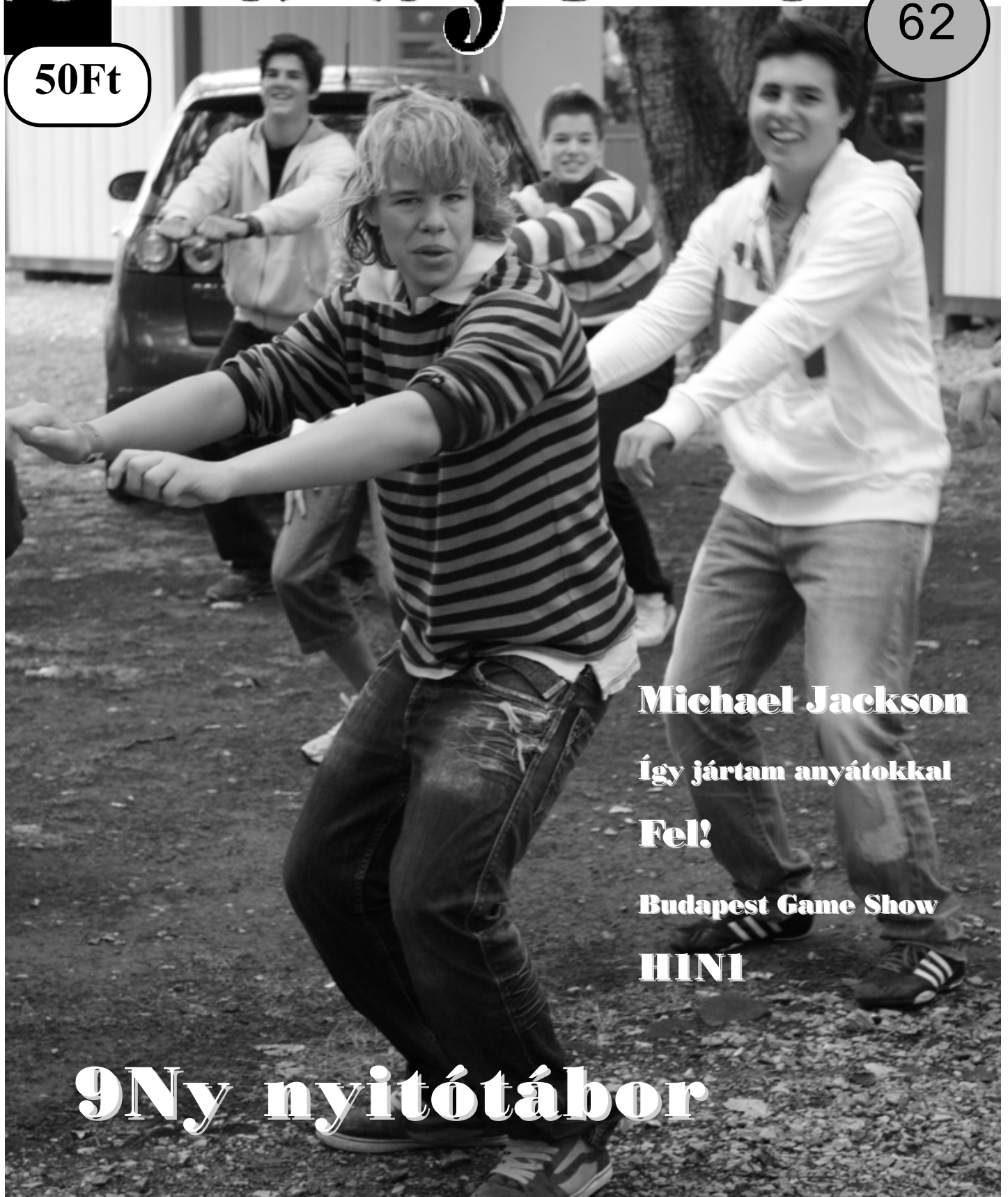
2009.
nov.

AKG-s magazin

Szubjektív

62

50Ft

Michael Jackson

Így jártam anyáttal

Fel!

Budapest Game Show

HINI

9Ny nyitótábor

Sz subjektív magazin**Kiadja**

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Bátki Péter (9)

Bruck Áron (8)

Gáspár Tamara (9)

Halpern Bence (9)

Horváth Csenge (9)

Kovárik Máté (9Ny)

Reiser Alex (9Ny)

Varga Dóra (9)

Várhegyi Luca (9)

Verhás Georgina (9Ny)

Levélcím:

*AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.*

E-mail:

baranyai@akg.hu

Internet változat

http://www.akg.hu/sz ub

Ára: 50 Forint**Címlapkép:**

9Ny nyitótábor

*A külön nem jelölt fotók forrása:
outnow.ch, theater.hu, libri.hu
vagy ismeretlen*

A Kuckó király

Igazából gyanakodva mentem az 56-os előadásra. Nem mintha bármi problémám lett volna vele, de az előző iskolában minden évben szinte mindig ugyanazt az előadást kaptuk, amit kicsiként még meg sem értettünk. Majd volt egy év, amikor valójában felfogtuk, és tetszett, a többi évben pedig már unalmasnak és hosszúnak tűnt.

Sejtettem, hogy ez az AKG-ban másképp lesz, már abból is látszott, hogy sokan igyekeztek a színházterembe megtekinteni a műsort, pedig nem is volt kötelező. Az ilyenfajta előadások megszervezése mindig komoly feladat. Meg kell adni neki a megfelelő komolyságot, de

ugyanakkor szórakoztatóvá kell tenni, hogy a mi korosztályunk minden rétegét megfogja, és elüssön a mindennapitól, a szokványostól. Ebből a szempontból a Kuckó király bemutatása tökéletes volt. Más volt, mint a megszokott műsorok. Sokat neveltünk rajta, főleg az elején, a lassított részeknél. De ennek ellenére mégis tartalmazta a történelmet, a honvédtiszt szerepeltetésével. És a legvége, amikor Kasza Palkó önfeláldozásával hatalmas nagylelkűségről tett tanúbizonyságot, az komoly volt és szívszorító.

A darabban megjelenített gyerekek viselkedése beleillett a mai életbe. Mert általá-

ban kit bántunk? A gyengébbet, legalábbis azt, aki annak tűnik. De mégis ő segített rajtuk, ő mentette meg a bujdosó tisztet a saját élete árán. Általában mindig arra számíthatunk, akiről nem is gondolnánk, hogy segítséget, támogatást kaphatunk tőle.

Elgondolkodtató műsor volt, sok nevetéssel. Nekem nagyon tetszett, és a körülmények között ülök nevetéséből, taposásából, beszélgetéseiből ítélve másoknak is. Köszönjük a készítőknél, szereplőknek ezt a fantasztikus előadást, és szeretnénk még sok hasonló műsort!

Verhás Georgina

Mit lehet és mit nem?

Minden táborban nagy kérdés a lefekvés ideje. Ez adja tanár és diák örök harcát. Hiszen a kirándulások egyik leginkább csábító lehetősége, hogy a gyerekek sokáig fennmaradjanak, a tanárok pedig ettől félnek leginkább. A gyerekek minél későbbre akarják tolni a lefekvés idejét, a tanárok pedig mindig szűkíteni igyekeznek a határokat. A kamasz fiúk vágya, hogy sokáig fennmaradjanak, és esetenként átmenjenek a lányokhoz. Megoldás nincs, 10-kor esetleg fél 11-kor jön meghirdetett takarodó, ekkor kezdődik a macska és az egerek harca. A harci játék lényege röviden elmondható: a tanárok megpróbálják a gyerekeket időben ágyba tuszkolni, de a fiúk nem nyugszanak. Várnak egy kicsit, míg elcsendesedik minden, majd megpróbálnak

átszökni a lányokhoz. A merénylet ritkán sikerül, és ha mégis, nem tart sokáig, hiszen a fiúk hamar le szoktak bukni. A tanárok fent vannak, látszólag nyugodtan beszélgetnek, de valójában nagyon éberek és figyelnek. A tanár örködik, figyel, mint háborúban az éjszakai őr, és ez többnyire elég ahhoz, hogy az „átmenni a lányokhoz” akció meghiúsuljon. De azért nem adjuk fel könnyen a harcot. Nem szoktunk rögtön ágyba bújni és szépeket álmodni. Természetesen hülyéskedünk, egymást ugratjuk, és a láthatatlan este tovább folytatódik, csak már a fiúk hálókörleteiben. A tanárok tudnak erről, de örülnek, hogy a legrosszabbat elkerülték, mindenki megvan, és a fiúk a saját szobájukban vannak. Időnként persze bejönnek rendet rakni,

de végül elfogadják, hogy a kamaszok már csak ilyenek, és úgyse lehet velük mit kezdeni. Persze a határok azért tágulnak. Lehet, hogy a lányok meglátogatása elmarad, de az épületet kezdik birtokba venni. Ilyenkor jönnek az esti kalandok, más néven: „ki mennyit mer?”. A dolgoknak mindig úgy lesz vége, hogy valaki túlfeszíti a húrt, átlépi a határokat, vagyis felébreszti az egész tábor. Ilyenkor jönnek a szokásos tanári intézkedések: szabadságmegvonás, a jó dolgokból kimaradsz, büntetőmunka, adott esetben pontlevonás, vagy ha már valaki nagyon nem bír magával, hazaküldik. Mindebből persze csak a kalandra emlékszünk, és a macska-egér harcot legközelebb újrakezdjük.

Bruck Áron

Pontgyűjtés a Balatonnál

Az évfolyam a Déli pályaudvaron gyülekezett kora reggel, az indulásra várva. A gyanútlan diákok nevetgélve mesélték nyári élményeiket egymásnak, mindenki örült, hogy viszontláthatja a barátnőit, barátait. A vonatkozás is zökkenőmentesen zajlott. Sejtettük, hogy ez a tábor szokatlan lesz, más, mint az előzőek. Főleg azért, mert furcsa volt, hogy egy termtud. táborral kezdjük az évet, nem egy hagyományos nyitó témahéttel. A helyszín Gyenesdiás volt, egy Balatonparti község, ott pedig a Tulipán Ifjúsági Szálló. De mindez még semmit nem mond el arról, hogy vajon mivel töltöttük el ezt az öt várva-várt napot.

Az idei termtud. tábor felépítése egészen más volt. Ezt a tanáraink egyszerűen kredites témahétként emlegették nekünk korábban. Hallani tehát már valamennyien hallottunk erről a rendszerről, de most tapasztaltuk először. A lényege az, hogy annyi feladatot végzel el a tábor során, és olyan minőséggel, amilyen jegyet szeretnél kapni a végén. Tehát ha nem zavar, hogy nullás jegyet kapsz, akkor nem kötelez rá senki, hogy akár egy feladatot is elvégezz. Viszont annál nehezebb dolgod van, ha 5-ösre pályázol.

Már az első nap szembesültünk a feladatok komolyságával, és nekiálltunk pontokat gyűjteni. A kiselőadásokról senki nem maradt le, és az esti filmezésnél is az egész évfolyam jelen volt. A takarodó majdnem minden nap tíz óra körül volt, korán reggel pedig reggeli tornával lehetett növelni a pontszámunkat.

Napközben többféle program volt egyidőben, ezek közül lehetett választani. Aki elég gyors és szemfüles volt, azonnal lecsapott az izgalmasabb, tetszetősebb programokra. Voltak egész napos feladatok, amikre jó sok időt kaptunk, de voltak külön programok délelőttre és délutánra is. A sok esemény közül aligha lehetett mindet kipróbálni, pedig volt, amelyiket többször is meghirdettek. Egy egész napos feladat volt például Gyenesdiás turizmusának felfedezése és egy prospektus készítése, illetve ugyanezt a feladatot elvégeztük Keszthelyen is. Voltak feladatok GPS-szel kapcsolatban is, vagy tanulmányozhatuk a csatorna élővilágát, lehetőség volt filmforgatásra is a természetben, amiből remek ötletek születtek. A második napon volt a jól megszokott nagy, egész napos túra, amire szinte mindenki kénytelen-kel-

letlen elment. Bejártuk Gyenesdiás erdős környezetét, mentünk fel a dombra, aztán le a dombról: a kirándulás szinte végtelen hosszúnak tűnt. De a többi nap sem pihenéssel telt. Szinte mindenki igyekezett egész nap pontokat szerezni, projekteket készíteni. Ha másképp nem ment a pontgyűjtés, a tanároknak tett szívességekkel biztosan sikerült valamennyit összekaparni. Néhányan, akik jól végezték dolgukat, lementek fürödni a Balatonba, vagy elmentek a közelben levő McDonald's-ba, esetleg csak a tábor területén üldögéltek. Semmi akadálya nem volt, hogy mindezt megtegyék, kivéve, ha valakinek akadálya az, hogy egy patrónus vagy termtud. tanár engedélyét kérje. Egyik nap még éjjeli túra is volt, ahová az évfolyam fele eljött. Egy rövid túra este a természetben senkinek sem árthatott. Egy kilátóhoz mentünk el, majd visszafele néhányan a bokorból ijesztgettek minket.

Az utolsó este voltak a csibevelkedők, ahogy azt már megszokhattuk. Írásbeli vetélkedővel kezdődött, aztán a gyorsívó verseny következett, majd a képmegjelenítéssel fejeződött be. A mókás feladatokat mindenki élvezte, még azok is, akik nem voltak eredményesek, mint az a vetélkedő végén kiderült. Vacsorával az a csapat készült, amelyiknek a délutáni feladata valami finom összedobása volt. Még tiramisut is kap-

tunk desszertnek.

Később mindenki lehetőséget kapott, hogy elhanyagolt vagy még félkész munkáját elkészítse és beadja a tanároknak legkésőbb éjfélig. Akinek nem volt dolga, az szabadidőként használhatta az estét.

Az utolsó napon volt a vizsga, ami természetesen nem volt kötelező, de veszíteni nem nagyon lehetett vele, ezért valamennyien végigcsináltuk az évfolyamon. Aztán egész délelőtt pakolhattunk és takaríthattunk magunk után, hogy tisztán hagyjuk ott a szállásunkat. Ebéd után pedig búcsút vettünk termtud. tanárainktól, és hazavonatoztunk.

Ez a tábor nyitotta meg a harmadik évünket ebben az iskolában, ami azt jelenti, hogy ezzel együtt már csak öt évünk van itt. Ez volt az utolsó előtti termtud. táborunk, ugyanakkor az első nyári és kredites termtud. táborunk. Nagyon különböző vélemények születtek róla. Legtöbbeknek nem sikerült önmaguknak megfelelő pontszámot összegyűjteni, és nem voltak megelégedve avval, amennyi pontot kaptak a feladataikra. Sokan nehezen tudták megszokni az új rendszert, és nem tetszett nekik, más pedig élvezte, hogy semmit sem muszáj csinálnia, bár szerintem ezzel nem járt jól.

Várhegyi Luca

Tudsz(-Tuc) rólunk valamit?

9Ny nyitótábor

Korán reggel még ismeretlenekként álltunk a buszpályaudvaron. Mindenki az apukájával, anyukájával, esetleg a testvérével beszélgetett. Még nem is sejtettük, hogy milyen jó kis társaság lesz belőlünk. Viszonylag sokat vártunk, és közben a leendő osztálytársainkat vizslattunk. Találgattunk: Vajon ő kedves? Ő jó fej? Kivel leszek jóban? Lesz olyan, aki kevésbé szimpatikus? Sok-sok kérdéssel és még több kíváncsisággal szálltunk fel a buszra.

Sarudra igyekeztünk, a Tiszatóhoz. A buszon mindenki elfoglalta a helyét, volt, aki valaki mellett, volt, aki egyedül ült. Szinte mindenki egyből elkezdett beszélgetni, ismerkedni. A táborunkat a 11g-10pk évfolyam szervezte. Az ifisek és a tanárok egyből bemutatkoztak, és majdnem ugyanolyan hamar elkezdődött a program is. Először ki kellett töltenünk egy kérdőívet, amiben krimikre vonatkozó kérdések szerepeltek, például: Ki a kedvenc krimihősöd? A krimi olvasni vagy nézni szereted jobban?... stb. Ezek után csoportokba osztottak minket. Egy-egy ifis egy-egy csapat főnöke volt. A következő feladat az volt, hogy 5 percen ismerkedjünk meg a mellettünk ülővel, mert a tábor folyamán majd el kell mondani, hogy mit tudsz a másiktól. Ez egyszerű feladat volt, ugyanis ezt már megtet-

tük az indulás után. Viszont akkor még nem sejtettük a további fejleményeket. Az ifisek folyton egy lányt, Lorát emlegettek, aki elvileg már előttünk lement a táborba, de most nem veszi fel a telefonját. Hamar eltelt az út, és a leszállóhelytől még picit sétálni kellett a táborig.

Alighogy lepakoltunk, már folytatódta is a programok. Az első napot az ismerkedéssel és a nevek memorizálásával töltöttük, valamint megvolt az első patrónusi beszélgetésünk is. A csapataink zászlóját és nevét is azon a napon terveztük meg. Az a csapat, amiben én voltam, a Sarudi Sunyás Súly(o)MOK nevet kapta. Ezután kaptunk egy kis fürdőidőt, amikor is megismerkedhettünk az igazi, szúrós sulyommal.

Délután GPS túrára indultunk a faluba. Minden csapat kapott egy GPS-t és egy feladatlapot,

amit a faluban járva kellett kitölteni. A vacsora alkalmával megismerkedtünk az étel minőségével, ami nem is igazán érdekelt már senkit, nagyobb volt a fáradtság és az éhség. Este a reggelihez képest valamivel okosabban, de még mindig kérdésekkel tele aludtunk el.

Vasárnap az eső kopogására ébredtünk. Nagyon rossz idő volt a nap további részében is. Ennek ellenére természetesen megtartottuk a reggeli tornát. A fürdést el kellett felejtenünk, de gondoskodtak róla, hogy így is változatos és sűrű legyen a programunk. Egyre több kérdésünkre kaptunk választ, főleg az iskolával kapcsolatban. Megismertük a sarudi tábor játékgépeit is, ami sokakat vonzott az oly ritka, leheletnyi szünetünkben. Az időjárás miatt fedett helyeken játszható játékokat játszottunk, pl.: elnök-titkár. Vagy egymás fülébe súgva el kellett juttatnunk egy-egy mondatot a kör elejéről a végére, amikből elég nevetséges dolgok születtek. Sok-sok kreativitást igénylő játékot is játszottunk,

és így nagyon élvezhetővé vált ez a nap is, az eső ellenére. Viszont Lora még mindig nem került elő. Este érdekes dolog történt. Az egyik házban a tükör össze volt kenve piros festékkel, és találtunk egy különös levelet. Ekkor már természetesen rájöttünk, hogy ez csak egy játék. Lora eltűnése a tábor játéka, és ezért volt a krimis kérdőív is, Lora pedig valójában nem tűnt el. Ezután a beszélgetések témája a „Vajon mi történhetett Lorával?” kérdés körül forgott, és ehhez is kapcsolódó dolgokkal foglalkoztunk. Közben elkezdtünk egy gyilkosos játékot, aminek az volt a lényege, hogy mindenki kihúzott egy nevet, és azt a személyt meg kellett ölnie. Ennek a játéknak a fő szabálya, hogy csak kettesben lehet ölni, amit Hantos tanár úr előszeretettel hagyott figyelmem kívül. Hétfőn kenuzni mentünk a Tisza-tóra. Ez, bár szórakoztató volt, egy kissé hosszúra is sikeredett, de azért sokat nevtünk. A fiúk és természetesen Hantos tanár úr jóvoltából kifelé jövet már egy csepp

száraz folt nem volt a ruhákon, pedig nem borultunk be. A kenuzás után még jobban megismerkedtünk az AKG-val, mert az ifisek meséltek nekünk. Az este a színészi képességünk bemutatásával telt, ugyanis elő kellett adnunk egy történetet, hogy szerintünk mi történt Lorával. Ebben nagyon kreatívak voltunk, volt olyan csapat, ahol a főszereplő lányt fiú játszotta, lánynak öltöztetve, sminkelve, vagy ahol Harry Potter is megjelent a történetben, vagy esetleg az ál-Johhny Depp elrabolta Lorát. Itt esett meg az első szívatásunk is. Vinnünk kellett volna a táborba ünneplő ruhát, mert ez benne volt a levélben, amit kaptunk. Mint utólag kiderült, erre azért volt olyan feltétlen szükség, mert az ifisek is előadtak egy történetet, és hát színház... Egyébként az esti énekléskor érkezett meg Lora, akire már olyan kíváncsiak voltunk, hogy létezik-e egyáltalán. Nevetéstől fájó hassal aludtunk, egészen éjjel háromig, ugyanis akkor felébresztettek minket, hogy indulunk a beavatásra. Nagyon csöndben kellett lennünk, mert a tanárok ezt nem tudhatják meg, és minden évfolyamon van ilyen titkos beavatás. Halkan kisettenkedtünk a Tisza-tó elé, és elkezdődött a mi kis szertartásunk. Először talán el is hittük, hogy ez komoly. Viszont, miután

minden furcsaságot megfogadtunk, megjelent Zsuzsa és Hantos tanár úr. Itt már sokaknak leesett, hogy ez is csak egy vicc, mivel az ifisek nagyon le lettek szidva, hiszen nem lehet kimenni a tábor területéről, és ők ilyen felelőtlenül kihozták a kisebbeket. Mint ahogy az másnap kiderült, páran elhitték, hogy tényleg lebuktunk, és nagyon leszidták az ifiseket, egészen addig, amíg nevetve közölték velünk, hogy ez volt a második szívatásunk.

Pár óra alvás után kiderült, hogy a keddi napunk sportnap. Először különböző ügyességi feladatokat hajtottunk végre a domboldalon, majd a kosárpályán. Miután ezekkel végeztünk, mindenki ment arra a sportra, amit választott. Volt röpi, foci, kosár és tollas. A röpit egy idő után áthelyeztük a vízbe, összekötve a kellemet a hasznossal és a nevetéssel.

Kedden volt a patrónusválasztásunk is. Voltak, akik sokat hezitáltak, és olyanok is, akik egyből tudták, hogy mit szeretnének. Ezen a ponton újra belénk költözött a kíváncsiság, mindenki azzal foglalkozott, hogy ő kihez kerülhetett. Vacsora után megindult a munka, ugyanis hajót kellett készítenünk, amit vízre bocsátunk. Műanyag üvegekből, fából, dobozokból építkezünk, kreatívoskodunk, ami-

ből elég érdekes alkotmányok születtek, és persze mindenki a sajátját dicsérte. A vízre eresztés előtt még családi hangulatban sütögettünk, aminek eredményeképpen a kenyerek és szalonnák fele a tűzben kötött ki. Erre a napra már rájöttünk, hogy olyan, mintha már évek óta ismernék egymást.

Nagyon jól telt a tábor, és szomorúan gondoltunk bele, hogy másnap megyünk haza. Ugyanakkor kíváncsian vártuk a patrónusválasztás eredményét is. A reggelit már csibében fogyasztottuk el, és többé-kevésbé mindenki oda került, ahova szeretett volna, vagy legalábbis örült annak, ahova került. Reggeli után megtartottuk az első csibét, ami olyan rövidnek tűnt, az újdonságából fakadóan.

Közben megérkezett az ifisek osztályának többi része. Még velük volt egy kis bemutatko-

zás, és a Tisza-parton készültek csibeképek. Ez a délelőtt hihetetlenül hamar eltelt. Szomorúan búcsúztunk a tábortól és az ifisektől. Az utunk visszafelé izgalmasabb volt, mint odafelé. Folyamatosan a tábori dalokat énekeltük, szerveztük a tábor utáni közös programokat, és az évfolyam nevének gondoltunk. Rengeteg időtlen és kreatív néven keresztül eljutottunk a Tudsztucig, és ez mindenki tetszését elnyerte. Hát így lettünk mi a Tudsztuc, ez után a tökéletes tábor után. Nagyon élveztük az egészet, és rendkívül összenőttünk 5 nap alatt. Mindenkinek kívánunk ilyen szuper táborot, ennyire jó szervezéssel az ifisek részéről, és ennyire összepasszoló 25 diákot, valamint két ilyen remek embert, mint Sulyok Pap Zsuzsa és Hantos István – patrónusnak.

Verhás Georgina

9Ny nyitótábor

Augusztus 22-e, hajnal. A Népstadion buszterminálja megtelt bőröndös tinédzserekkel. Mindenki idegesen és félénken nézegette a körülötte állókat, akikkel együtt fogja tölteni az elkövetkezendő 5 évet. Egy röpké fél óra után megérkeztek a patrónusok és a tábort szervező 11.-esek. A busz elindult a sarudi kemping felé. Az anyukák buzgón elkezdtek integetni, amit a gyerekek szerényen viszonztak, és ezzel megkezdődött a másfél órás utunk.

Ezt az időt kihasználva, félénken ugyan, de elkezdtek az ismerkedést egymással és az ifiseinkkel is: Pannival, Lilivel, Zoéval, Tomival, Mizóval, Sárával és Mikullal. A lányok és fiúk arcán az unalmat és a félénkséget felváltotta a mosoly és a kíváncsiság. Mire odaértünk Sarudra, már mindenki szerzett barátokat, és az egész csapat egy karavánban elkezdett sétálni a kemping felé. Mindenki megkapta a később szimbólummá vált és hón szeretett piros papír karszalagját. Ezzel megkezdődött egy felejthetetlen hét. Ezután elkezdtünk berendezkedni a sárga konténereinkbe, amiket az elkövetkezendő héten bitortoltunk. Ezt követően megtartottuk az első csibénket, itt még jobban megismertük egymást. A 11.-esek nem hagytak minket izgalmak nélkül, hiszen mind-egyikük egy lányról beszélt, Loráról. Eltűnt, és senki nem tudta, hogy hol van. Minket is kirázott a hideg, amikor belegondoltunk, hogy mi történhetett vele. Mint kiderült, ez csak egy vicc. Ez után az ijesztgetés után szórakoztató játékok következtek. Lassan leszállt az este, és a 11 órás takarodó vésszesen közeledett. Utolsó perceinket zenehallgatással egybekötött beszélgetésre használtuk, aztán mindenki eltette magát másnapra. Reggel, pontban 8-kor kellemes ébresztésben volt részünk, amelyet Tominak és Mizónak köszönhattunk. Elég hervadt arccal kászálódunk ki az otthonukból. Megkezdődött a reggeli torna Mikul vezetésével,

amelyen kiélhette szadista hajlamait, a mi hatalmas „örömmünkre”.

Mikor kijózanodtunk, elkezdtük a szokásos játékainkat, melyeken egy percig sem unatkoztunk. A következő pont a napirendben a csibe volt, melyen az iskoláról beszélt Hantos tanár úr. Rengeteg információval megtömve játszottunk egy számháborút. Szétosztották a csapatokat, és megkezdődött a harc. Két óra futás és üvöltözés után megengedtünk magunknak egy fürdőt a Tisza-tóban. Ebéd és még több játék után a tábor összegyűlt, és egy kört alkotva énekeltek. A tábor egyik himnusz A börtön ablakában című dal volt, melyet még talán a nagyszüleink nyitótáborában is énekeltek. Ismét hamar eljött az este, a gyerekek jó pár százzal kevesebbet hordtak maguknál, amelyeket a tábor játékautomatáiban költöttek el. Mindenki visszavonult, mert tudtuk, hogy a holnap egy mozgalmas nap lesz. Reggel 8-kor ismét Tomiék ébresztettek minket A börtön ablakában című dallal. Reggeli és csibe után elérkezett a nap fénypontja, ami mi más lehetett volna a Tisza-tó mellett, mint a kenuzás. Bepattantunk a hajókba, és elindultunk másfél órás, szigorúan cikk-cakkban haladás kenuzásra. Pár csapat beköszönt a nádasba, és néha egy-egy béka köszönt be hozzánk. Visszafelé vadul evezünk, átvágtunk a sulyommezőkön, és amikor megérkeztünk, mindenki hullafáradt volt, ezért járt egy kis pihenő. Este megnéz-

tünk egy filmet a Tisza-tó állatvilágáról, amit szégyenszemre a hátsó sorban ülő 4 éves kisfiú is jobban ismert, mint mi.

A másnap reggel valamivel kellemesebb volt, mert nem üvöltöző ifikre ébredtünk, hanem Hantos tanár úrra, de mint tudjuk, az ébredés sohasem kellemes. A lelkességünket még kevésbé emelte az a hír, hogy ma sportnap lesz a 30 fokban. De végül a nagy mozgásból óriási nevetések sülték ki. Az ezt követő pihenő után, este, a szünyogokkal küszködve, azt a feladatot kaptuk, hogy csináljunk egy szatirikus színdarabot Lora eltűnéséről. Shakespeare-t megszegyenítő színdarabokat alkottunk, amiket a zsűri pontozott. Aznap este Ozorai tanárnő elment autóval, és egy lánnyal tért vissza, aki, mint kiderült, Lora volt, a „keresett” lány.

Ezek után mégis szomorúan mentünk az ágyba, mivel tudtuk, hogy másnap lesz az utolsó teljes napunk a táborban. Így is lett, eljött az utolsó előtti napunk. Reggeli után következett a csibe, méghozzá az utolsó csibe mindkét patrónussal, hiszen ebéd után választanunk kellett kettőjük közt. A választást számháború és hasonló foglalkozások követték. Délután ismét csapatokba oszlottunk, és azt a feladatot kaptuk,

hogy hajókat építsünk csak a táborban lévő tárgyakból. Másfél óra kőkemény ragasztás, fűrészelés és tervezés után megszülettek a műremekek, de mielőtt vízre engedhettük volna őket, szalonnasütés következett, ahol az ételnek a fele a tűzben ért földet. Ezután kiderült, hogy egyik hajót sem engedhetjük el a Tisza-tó védelme érdekében, mivel majdnem mindegyik műanyag üvegből készült. De így is nagyon büszkék voltunk alkotásainkra, amiket meg is örökítettünk. Egy rövid játék után elmentünk az utolsó éjszakánkra a kempingben.

Másnap reggel megtartottuk az első Hantos- és Szusza csibét. Ezt követően megérkezett a buszunk. Nagyon nehezen búcsúztunk el szeretett ifiseinktől, de akármennyire is szeretnénk volna maradni, el kellett indulnunk.

Ezúton is szeretném az egész évfolyam nevében megköszönni Molnár Panninak, Juhász Lilinek, Döbrösi Lorának, Hegedűs Zoének, Mihályfi Zoltánnak, Forrai Tominak, Gergely Sárának és Mácsai Mikulnak ezt a felejthetetlen nyitótábort. A tábor fényképeit megtekinthetitek az AKG honlapján

Project Natal

Amikor hirtelen eltűnik a konzol mellől a controller

A következőkben a Microsoft legújabb szórakoztató elektronikai fejlesztéséről fogtok olvasni, a Project Natalról, ami az igen népszerű XBOX360-as konzolhoz (játékgéphez) jár, egyfajta kiegészítésként. A lényeg viszont, hogy ezzel a húzással eltűnik a controller (játékirányító) a kezünkől.

„The only experience you need is life experience” – olvashatjuk a Project Natalt bemutató előzetesben, ahol mindenféle izgalmas dolgot láthatunk. Persze, hogy ez mennyire fog működni, az számomra is kérdéses – akik ismerik az *Angry Video Game Nerd* című népszerű websorozatot, azoknak világos, hogy ez a terv könnyen olyan lehet, mint a Nintendo 1989-es „szuperkesztyűje”. A kérdés az, hogy megvan-e hozzá a technológia a 21. században.

Ehhez viszont érdemes tudnunk, hogy a Project Natal lényegében mi is. Röviden és tömören, ez egy nagyon profi kamera, ami az animációs filmekből már ismerős *motion capture* vagy „mocap” technológiával dolgozik (a valós mozgások és arc mimika leképezése). A projekt RGB színérzékelésre is képes lesz, amivel megvalósítható lesz az arcfelismerés is.

A probléma viszont nem itt

van, sokkal inkább a konzol memóriájával, vagyis az XBOX360 memóriájával, ami egységesen 512 MB. Akik otthonosan mozognak a szórakoztató elektronikában, azoknak világos lehet, hogy ez nagyon kevés, általában személyi számítógépre ez a minimum memória követelmény.

A fent említett előzetesben bemutatott *Milo* játéknál tűnik fel leginkább, hogy miért is baj, hogy kevés a memória. A *Milo* játékban gyakorlatilag egy kislánnyal beszélgethetünk, segíthetünk neki, érintkezhetünk vele, beléphetünk az ő világába. Jól hangzik, mi? Azonban, ha belegondolunk, az adott milliányi lehetőség – és ezzel együtt a milliányi programparancs – teljesen lelassítá-

na a konzolt, tehát véleményem szerint nem csak egy kameráról lesz itt szó, hanem egy memóriabővítésről is.

Ha meglesz a technológiai háttér egy ilyen komplex rendszerhez, a következő kérdés az, hogy mire fogjuk használni. Talán egyértelmű, hogy ez a játékok irányítását forradalmasítja a Wii Motion Plus és a PlayStation 3 Eye-Toy kiegészítői után. Nem lesz semmi a kezünkben, kedvünkre beszélgethetünk karaktereinkkel a játékokban. De mire lesz még jó?

A válasz a web 2.0-ban rejlik, avagy webkamerás beszélgetéseket is intézhetünk így tévé előtt, facebookolhatunk és twitterezhetünk is. Nem említettem még meg ugyanis, hogy

ez a rendszer nemcsak mozgást érzékel, hanem a hangodat is és az arc mimikádat is. Csak a keziddel kell suhintani, ha ki akarsz választani a filmet, és annyit mondani: „Play Movie”. Úgyhogy készüljünk fel! Jövő tavasszal, amikor kijön a Natal, lehet, hogy már a családi szórakozás része lesz egy autóversenyezés közösen, vagy ha teljesen letörtek vagyunk egy rossz matekdolgozat után, már nem is a barátainkkal, hanem Milóval fogunk beszélgetni. De ne aggódjunk! A controller még marad, ha máshol nem, a nosztalgikus játékesteken.

**Halpern Bence Márk
(King Kong)**

Nomád 2009

Ennek az évnek a nyarán is volt AKG nomád tábor, méghozzá a huszadik. A tábor, mint minden évben, most is majdnem kéthetes volt: július 8-tól 20-ig tartott, és Kistolmáctól nem messze volt a táborhely. 20. tábor lévén utolsó két nap rengeteg régi táboros érkezett, így a létszám gyakorlatilag megkétszereződött.

Július 8-án reggel a Déli pályaudvarról indultunk vonattal Nagykanizsára (egy kissé hosszú volt az út). Ezután Nagykanizsáról gyalog indultunk a táborhelyre, ugyanis a nomád első két napja a portya (kétnapos gyalogolás). A portyát egy, az AKG-ból már elballagott diák vezette, Hann Andris. Nagy csomagjainkat Horn tanár úr az AKG-s kisbusszal a táborhelyre vitte, így mi a portyára csak egy hátizsákot vittünk.

Nem mondhatnám, hogy az idő nekünk kedvezett volna. Először szakadó esőben, majd süppedő sártengerben gyalogoltunk. Az egyik lánynak bele is ragadt a cipője a sárba. Este egy kis falu iskolájában szálltunk meg. Itt a magunkkal hozott ennivalót betettük a közösbe, és abból vacsoráztunk. Természetesen a portyai étkezésekből sem maradhatott ki az a régi nomádos szokás, hogy: „Jó étvágyat. Köszönjük szépen, viszontlátásrára, a poharat...” és a poharat kétszer az asztalhoz kell verni. Ezt az étkezés végén is eljuttassuk, csak ott a „jó étvágyat” helyett

„egészségekre” van. A portya második napján szerencsére jobb idő volt, csak a nap végén esett egy kicsit. Idén nem gyalogoltunk egészen a táborig, hanem az egyik kis falunál felszálltunk a helyi kisvasútra. A vonaton Sík Bandi (akinek kiment a bokája, ezért a második nap nem gyalogolt velünk) fagyival várt minket.

A táborban a portyát ellógó diákok és tanárok már vacsorával (ami az első este mindig gulyásleves) vártak bennünket. Most jut eszembe, a kísérő tanárok neveit nem is mondtam eddig: a portyán Sík Eszter, a táborvezető és Birloni Szilvia voltak jelen. Rajtuk kívül még velünk volt Szalontai Ágnes, Horn Ágnes, Stefány Judit, Bodonczy Andrea és Horn György tanár úr.

Mindeközben Horn tanár úr elmondta szokásos monológját a szabályokról, ismertette a sátorbeosztást, és iwiweztünk is (bemutakozás egymásnak). Ezután bevezettük az újoncokat (főleg hetedikeseket) a pottyantós WC és a sátorhasználat rejtelmeibe. Azzal is szembesültek, hogy itt mi

magunk főzünk, úgyhogy minimum kétszer a tábor során ők is lesznek naposok. Vannak délelőtti naposok, akik a reggelit csinálják, utána mosogatnak és ebédet főznek, és vannak délutáni naposok, akik az ebéd után mosogatnak, vacsorát készítenek és azután is elmosogatnak. Azt is tudni kell, hogy a nomádban nincsen se vezeték víz, se áram. Vizet a közeli forrásból lehet nyerni, így a mosogatás sem olyan egyszerű. Idén a rossz idő miatt az első esti tábortűz elmaradt, helyette az újoncokat tanítottuk nomádos dalokra (az éneklés is fontos része a nomádnak). Hogy őszinte legyek, fogalmam sincs a további napok programjainak sorrendjéről, mert a nomád időtlen. Rádadásul az idei kerettörténet is egy időbeli vándor-

lás volt a Cirok utcában. Így jártunk a középkorban, a rómaiaknál, a szocializmusban, a jövőben és a mohácsi csata idejében is. Ezekben belül volt: számháború, gyilkosság nyomozása (valaki meghal, a szervezők, akik már elballagott AKG-sok és néhány tanár beöltöznek gyanúsítottaknak, és rá kell jönni, ki a gyilkos), közös énekléses krumplipucolás, sok-sok tómenet a közeli tóhoz és a Tó büféhez, a szokásos előadások, sportprogramok, Ki-mit-tud. A Ki-mit-tudon kívül minden csoportokban zajlott, melyek még a portya utáni első napon álltak össze, és a Cirok utca egyes házainak lakói voltak a csoporttagok.

Gáspár Tamara

Képek: Hann András

River Ride

Az európai kontinensen elsőként Budapesten

Hajó és autó egyben? Létezik ilyen. És nem is kell messzire mennünk, hogy megpillantsuk, vagy hogy akár beleüljünk egy ilyen félig busz-félig hajó járgányba. Egy darab ilyen gép van egész Európában, az is általában Budapesten, a Dunán közlekedik.

Igen, elég megdöbbenő, de ez a szerkezet képes buszként és hajóként is működni. A gépben egy 290 lóerős Iveco motor van, ami a vízben vízsugarhajóval viszi előre a monstumot. A vezetőnek egyszerre kell birtokolnia hajóskapitányi és buszvezető jogosítványt, hogy elvezethesse a vízibuszt. A River Ride-on található mentőőv is, mivel a járműnek hajóként is meg kell felelnie, hajón pedig ez kötelező.

A River Ride a Roosevelttől a Dózsa György útig gurul,

aztán egy rámpán leereszkedik a vízbe, és egy órányi hajókázás után a Pesti rakparton megy vissza a kiindulóra. Közben számos híres helyre elvisz minket, például a Parlamenthez, az Operához, a Bazilikához, a Hősök tere. A jegyek hazai viszonylatban drágának mondhatók, 7500 Ft/fő vagy 6-14 éves korig 5000 Ft/fő. Ezzel inkább a külföldi turistákat célozzák meg, mint minket, akik minden nap látjuk a Dunát és a Belvárost, de azért számunkra is érdekes lehet egy

ilyen extrém vízibuszos kirándulás. A külföldiek közben angol és német idegenvezetést hallgathatnak.

Sajnos nem volt alkalmam kipróbálni a River Ride-ot, de

mindenkinek csak ajánlani tudom.

Bátki Péter

Forrás: Totalcar, Riverride.hu

Az első benyomás

Bármilyen helyzetben is találkozzunk valakivel, legyen az férfi, nő, lány, fiú, idős, fiatal, tanár vagy idegen, mindig kialakul bennünk valamilyen kezdeti benyomás. Sokszor elég húsz másodperc, hogy valami meghatározót érezzünk a másiktól. Elég ahhoz, hogy akár a legfontosabbat érezzük: tetszik, nem tetszik, szimpatikus, ellenszenves, bátor vagy gyáva, nagyszájú vagy szótlan. Gyorsan formálódik az első kép, és gyakori, hogy ez hosszú ideig meg is marad. Hosszú hónapok, esetleg évek telnek el, mire a kezdeti kép változik, és mást gondolunk az illetőről. Amikor az ember még kisebb, gyakran esik áldozatul az első benyomásnak. De sajnos felnőttek között is sokan vannak, akik túl könnyen hagyatkoznak az első benyomásukra. Gyorsan mondanak véleményt, és az túl sokáig úgy marad. Azt hiszem, ez az előítéletesség egyik formája. Ha valami nem

felel meg az újonnan megismert emberben, képesek vagyunk rögtön ellenségesen viselkedni.

Sok minden alapján ítélünk. Van, aki a külső alapján azonnal ítél, megvan a véleménye, és az nehezen változik. Van, akinek néhány mondat, a köszönés módja, a beszédstílus elég ahhoz, hogy kialakuljon benne a másikkal való viszonyulása. Az első látás, az első hallás nagyon meghatározó élmény. Alapvetően befolyásolja, hogy mit gondolunk az adott emberről. Amikor ránézünk egy emberre, valahogy többé-kevésbé lehet rajta látni, hogy milyen kultúrából jött, milyen a kisugárzása, mennyire lehet művelt ember. A baj az, hogy mindig gyorsan formálunk véleményt, de nem mindig elég hozzá az emberismertünk.

Nyolc év alatt rengetegszer volt olyan alkalom, mikor találkoztam egy új tanárral. Mindig

éreztem valamit, mindig gondoltam róla valamit. Sokszor jót, sokszor rosszat. Később kiderült, hogy sokszor volt igazam, de sokszor nem. Mikor bejön egy új tanár órát tartani, az első találkozásnak mindig van egyfajta sajátos hangulata. Kóstolgatjuk egymást. Ilyenkor az óra eleje az ismerkedéssel telik, sokszor egy játékkal mutatjuk meg saját magunkat a tanárnak, illetve ő magát nekünk, máskor pedig csak úgy egyszerűen mindenki bemutatkozik, és beszél magáról pár mondatban. Miután kialakult az első benyomásunk a tanárról, hogy ki mit gondol: „ez engedékeny, ez nem is ért hozzá, hú de jó humora van, mennyire jól magyaráz, milyen fapofa”, a nagyobb szájúak elkezdik méregetni, hogy miből meddig lehet elmenni nála, igyekeznek az első órán nem túlfeszíteni a húrt, de ez nem mindig sikerül.

Vajon ez a másik irányban is

ugyanígy működik? Ha egy tanár kap egy új osztályt, ugyanúgy az első benyomás számít? Ha a diák nem szimpatikus neki eléggé, akkor mindig ellenszenves lesz vele és ez örökre így marad? Vagy esetleg a tanároknak is változhat a véleményük? Vagy lehet olyan eset, mikor a diákról az első benyomás már annyira erős, vagy olyan sebet ejtett a tanáron az első találkozás, hogy sose fog szimpatizálni?

Mindenestre sosem szabad az első benyomás alapján ítélni, mert könnyen félrevezet minket, sokszor nem veszünk észre bizonyos előnyöket, hátrányokat. Nagyon kevés ember képes csak az első benyomás alapján tényleg helyesen ítélni a saját szempontjai alapján, de azok az emberek, akik ennyire értenek az emberi viszonyokhoz, sosem az első öt perc alapján ítélnek.

Bruck Áron

Moonlight Meido

Mert engem is hívott a másvilági holdfény

A Moonlight Meido országunk első olyan színvonalas vendég-látó-ipari egysége, aminek a koncepciója, témája lényegében a japán (pop)kultúra – bizonyította ezt számomra többek között az a kellemes szombat esti pár óra is, amit ebben a teaházban töltöttem. A következőkben tudósításomat és beszámolómat olvashatjátok a megnyitóról.

Már a megnyitó előtt egy órával odaértem – ugyanis eredetileg helyfoglalást kellett volna szerezni a megnyitóra. Így viszont direkt rendeltem egy teát, mivel éreztem, hogy ha fogyasztok, talán nem dobnak ki a pincérek és rövid szoknyájú pincérlányok, akik pont úgy néztek ki, mintha valami mangából léptek volna ki.

Ez a kis teaház egy animés világot volt hivatott megjeleníteni, az első részben, ahol a pult is volt, bambusznád ülőalkalmatosságokra lehetett leülni, és a falakon ügyes művészek kedvenc karakterei voltak felfestve. Hátul szintén volt egy ilyen kis rész, amit egy vékony kis folyosó kötött össze az előtérrel, ezen a rajongók rajzai és fotói voltak.

Ha továbbmentünk, akkor hangulatos japán szeparékban a földön, vagy az általunk megszokott stílusban ülhattünk – hogy a mérsékelt rajongók is megtalálják a helyüket. Ha az animés barlangban még beljebb mentünk, egy sötét terembe értünk, ahol babzsák fotelek voltak, alacsony kis asztalok mellett ülhattunk, innen nézheti a vendég a különböző animés

klipeket. *Na, ez igen*, gondoltam.

Mikor elhelyezkedtem, megrendeltem a finom karamellás teát remek barna kandiscukorral, utána pedig remekül elbeszélgettem a pincérral a folyosón, akinek elmondhattam véleményemet a kávézóról, és feltehettem neki azokat a kérdéseket, amik régóta izgattak:

„*Mégis, honnan van erre pénz?*” – kérdeztem. Ugyanis a semmiből felépült egy kis szórakozóhely a magyarországi apró, öt-tízezer fős szubkultúrájának, a gazdasági válság kelletős közepén. Válasznak csak ennyit kaptam: „*két barátommal együtt dobtuk össze a pénzt.*” Elkezdtem neki mesélni, hogy én hogyan kezdeném egy ilyen típusú kávézó megalakítását: „*bizonyára pályáznék a Magyar Anime Társaságnál valamilyen összegre.*” Mire simán csak annyit felelt: „*a társasággal való kapcsolatunk elég érdekes volt az elején, nem fogták fel, hogy mi mit is akarunk itt, aztán későbbi együttműködésünkől született az a lehetőségünk, hogy az AnimeConon külön pultunk lehessen.*”

Mesélt még arról is, hogy miket dolgoztak és milyen hosszas munkával építették fel ezt a teaházat. Gratuláltam neki, hogy egy ilyen hangulatos teaházat összehoztak a szocreál romos épületből.

Utána egy kedves lánnyal beszéltem az egyik asztalnál, aki a rajzversenyen két kategóriában is első helyezést ért el. „*Tehetségesnek érzed magad?*” – kérdeztem. „*Nem*”, felelte, és elmondta, hogy ő igazából grafikusnak tanul, úgyhogy neki elég könnyű volt, aztán elkezdtünk csevegni

arról, hogy mennyire érzi magát aktívnak az animés közösségben, és hogy mik a kedvenc animéi.

Összegezve elmondhatom nektek, hogy kellemes esti pár órát tölthettem el ebben a kávézóban, ahol hetven tea közül válogathattam – kicsit lassú és problémás felszolgálással, de kellemes társasággal egy remek helyen.

**Halpern Bence Márk
(King Kong)**

www.moonlightmeido.hu

Fel!

Ki ne álmodott volna arról egyszer az életében, hogy tud repülni? Szerintem nincs olyan ember, aki ne szeretne felszállni az égbe, a felhők közé, és nem vágyik arra, hogy felfedezze a világ legszebb részeit, legcsodálatosabb erdőit, a hatalmas, zubogó vízeséseket, a hosszú, szürke hegyeket. Együtt repülni a madarakkal és a pillangókkal nagyon jó dolog lehet.

Az álmatka sokféleképpen meg is tudjuk valósítani, ha van elég pénzünk, bátorságunk és kalandvágyunk. Repülőgépre szállhatunk, helikopterrel vagy sárkányrepülővel is hasíthatjuk a levegőt, néha azonban marad a szobában való álmodozás.

A Fel! című film Carl Fredricksen életének legszebb,

legmulatságosabb és legszívszorítóbb pillanatainak felidézésével kezdődik, hogy hogyan ismerkedett meg a kockafejű kisfiú a foghíjas kislánnyal, mennyi közös kaland és álmodozás után vette feleségül a szemüveges Carl a borzas hajú lányt, akivel együtt élte le az életét. Carl feleségének, Ellennek nagy álma volt, hogy eljus-

son arra a helyre, ahol kedvenc felfedezőjük, Charles Mudds is járt már, s hogy férjével ott éljen a káprázatos Paradise Falls vízesés mellett.

Ellinek sajnos nem adatott már meg, hogy ott lakhasson, bár Carl mindenképp teljesíteni szerette volna elhunyt felesége nagy vágyát. Miután a háza körül építkezések indultak, s ő semmiképp sem szerette volna elhagyni azt a házat, amelyet közösen épített a hitvesével, egyre szomorúbbá és magányosabbá váltak a napjai, s egyre többet bosszankodott a munkások miatt, akik az ő házát is le szeretnék volna bontani.

Egy szép napon betoppant Russel, a vadonjáró kisfiú, akinek utolsó feladata egy idős ember megsegítése volt, hogy megszerezze a végső kitűzőjét, mellyel magasabb rangra tehet szert a vadonjárók között. Carl

elküldte az idegesítő kisfiút megkeresni a nem létező nagy tűzokot, aki már hosszú ideje teszi tönkre a kertjében a virágokat. A kisfiú eltűnt, és Carlnek eközben meggyűlt a baja az építőkkal, akik a házát lassacskán tönkreteszik. Bántalmazott egy munkást, s ezért idősek otthonába kellett volna mennie.

De csak kellett volna, mivel ő nem engedelmeskedett, és innen indult a nagy kaland: irány Dél- Amerika! Carl Fredricksen a házzal együtt, több ezer színes, héliumos lufi segítségével a magasba repült, s időközben előbukkant a kicsi Russel is. A történet innen egy magányos öregember és egy hasonlóan magányos kisfiú egymásratalálásáról szól, akiknek együtt sok kalandban, veszélyben és vidámságban lesz részük ismeretlen tájakon, vadregényes helyeken, köves

pusztákon.

Ez a film kicsit más volt, mint a többi animációs film. Bár ez a mese is a „minden jó, ha a vége jó” jelmondaton alapul, szokatlan, hogy egy mesefilm főszereplője egy megkeseredett öregember, de szokatlan a filmet sokszor átszövő szomorúság, melankolikus hangulat is. Ajánlom ezt a filmet azoknak,

akik szeretik az érzelmes filmeket, s ajánlom azoknak is, akik szeretnek álmodozni, még ha csak egy szobában is, hátha egyszer eljön a mi időnk is, amikor azt mondhatjuk: Fel!

Varga Dóra

Fel (Up, amerikai animációs film, 96 perc, 2009)

Így jártam anyáttal

Nem olyan régóta új sorozat színesíti a Comedy Central műsorát, és ez máris sok magyar nézőt meghódított. A *How I Met Your Mother* – magyarul *Így jártam anyáttal* – egy 2005-ben debütált amerikai komédia, ami hazánkban még elég újnak számít. Az öt barátról joggal jut eszünkbe a Jóbarátok együttese, de csak ha nem ismerjük eléggé őket.

Hamar kedvencünké lesz ez az öt szeretnivaló és vicces főszereplő, akik talán nem mindig a helyzet urai, és gyakran bajba keverednek, de pont ezért szeretjük őket. A magyar címe nem egészen pontos fordítása az eredetinek, de igen sokat elárul a sorozatról: sose tudhatjuk biztosan, kiből lesz a titokzatos anyuka, Ted nagy szerelme.

2030-ból indulunk, mikor Ted Mosby gyerekeinek meséli el fiatalága történetét. A 25 évvel azelőtti emlékek történetekké alakulnak, megelevenednek. Részesei lehetünk a barátok életének, kalandjainak. Annak, hogy Ted, a jó megjelenésű, szeleburdi srác hogy válik érett férfivá, hogy legjobb barátja, Marshall és menyasszonya,

Lily, hogy kezdik új életüket együtt. Barney, akit Ted egy buli mellékhelyiségében ismert meg részegen, semmit sem változik, örökre a hódító gyerek marad. És persze ott van Robin, akibe Ted első látásra beleszeret, de vajon ő lesz az igazi?

Ahogy Ted mesél, egyre többet megtudunk kedvenceinkről, és egyre kíváncsiabbak vagyunk rá, ki lehet a gyerek anyja. Ám nem sietnek ezt tudatni velünk, izgatott nézőkkel. Már három évad készült el teljesen a sorozatból, de még mindig nincs meg az álomnö. Ám a barátok élete alaposan felfordul. Mindannyian érdekes kalandokba keverednek, és garantáltan sokat nevetethetünk ügyetlenségükön.

A történet mindig több szálon

fut, sose tudod megmondani, mi lesz a vége. Az biztos, hogy ez az öt barát a lehetetlen helyzetekről és kínos jelenetekről híres, de szerencsére mindig ott vannak egymásnak, hogy kihúzzák barátjukat a csávából. A sorozat már megtekinthető angolul a YouTube-on, illetve néhány oldalon magyar felirattal is megnézheted az összes részt. Ahogy már írtam korábban, a Comedy Centralon magyar szinkronnal látható

hétvégenként illetve hétköznap is bizonyos estéken. A szinkronhangok remekül passzolnak a karakterekhez, így garantáltan jó szórakozást nyújt. Nincs olyan ember, aki szereti a vicces sorozatokat, és ne kedvelné az *Így jártam anyáttal*-t. Ajánlom mindenkinek!

Várhegyi Luca

Comedy Central, h-sz-cs-szo

Halloween Londonban

Évről évre egyre jobban kezdenek beszivárogni hazánkba különböző ünnepek nyugatról. A Halloween is ezek közé tartozik. Pár évvel ezelőtt szinte semmit sem tudtunk róla, most pedig töklámpást készítünk az iskolákban, hétvégén pedig Halloween buliba igyekezünk. Ennek ellenére itthon még nincs meg az eredeti kultusza, mint ahogy más helyeken, például Amerikában.

Kíváncsi voltam, hogy a Halloweent eredeti helyéhez – Skóciához és Írországhoz – oly közel, Londonban, hogy ünneplik. Arra gondolhatnánk, hogy itt hatalmas bulik vannak, töklámpások ezer helyen, és beöltözött gyerekek járnak a házak között, édességet követelve. Hát, töklámpást sehol nem láttam, annak ellenére, hogy tonnaszámba lehetett kapni a narancssárga tököket a boltokban. Egyéb kiegészítő, jelmezeket viszont annál többen. Október 31-re teljesen kifosztották az üzletek polcait. Viszont gyerekek sem jártak cukorkáért, csokiért.

A „hatalmas buli” része a dolognak félig-meddig igaz volt. Bár sokan inkább házibuliba mentek, de a belvárosban szinte minden helyről özönlöttek kifelé vagy befelé a szórakozni vágyók. Nagyon lelkesen használták fel a megvásárolt jelmezüket. Délután már találkoztam egy csapat teletubbieval egy Batmannel kiegészítve, pár vámpírral és egy Hóféhér-

kével, de az igazi beöltözés este kezdődött.

A belváros felé tartva már a metró tele volt furá alakokkal. A legnépszerűbb jelmez talán a vámpír és a véres halott volt, de találtam egy asztalnak öltözött nőt és egy oszlopférfit is. Bent a városban inkább Sikolyok és egyéb szörnyek váltották egymást. A legvidámabb figura talán egy hastáncos volt. Inkább ijesztő ruhákba bújtak, de mindenképpen a legviccesebb jelmez címéért versengtek.

Készségesen pózolt mindenki a képekhez, sokan hatalmas népszerűsége tettek szert. Hazafelé a fotókat nézegetve azon gondolkodtam, hogy itthon miért nem ennyire ünnepezt a Halloween... De rájöttem, hogyha már évről évre egyre jobban beszivárgott közeink, akkor ennek még nincs vége. Később talán majd mi is fogjuk ünnepelni, ennél jobban, vagy akár még lelkesebben is.

Verhás Georgina

Budapest Game Show 2009

A GameStar és a Microsoft Magyarország Kft. rendezte idén a 2009-es Game Show-t Budapesten, a Papp László sportarénában, ahol sok izgalmas programon vehettek részt a kíváncsiskodók. A rendezvény egész napos és ingyenes volt. Bemutatták a Windows 7-et, és sok versenyt tekinthetünk meg, amelyek között voltak sportosak illetve PC-sek és konzolosak is.

Még a World Cyber Girls szépségverseny résztvevői is megjelentek a rendezvényen, és szépen kiosztották a férfiakat Counter Strike-ban. Ez a kis csapat öt tagból áll, és az a céljuk, hogy külföldi női csapatok ellen mérkőzhessenek meg. Feltűnően máshogy játszanak a nők, máshogy helyezkednek, másképp gondolkoznak.

Ezen a napon került bemutatásra a Windows 7. Drajkó László, a Magyarország Microsoft Kft. ügyvezető igazgatója mondott köszöntő beszédet a látogatóknak. Tájékoztatta a vendéget a Windows 7 különlegességeiről, újdonságairól.

Immáron ez a harmadik alkalom, hogy megrendezésre került a Game Show, tavaly is nagyon sokan vettek ezen részt, a szervezők pedig elhatározták, hogy ha ekkora a figyelem a játékrájonók és az érdeklődők felől, akkor miért ne rendezzék meg az évtized legnagyobb gameshowját. A Samsung World Cyber Games hazai fordulója is megrendezésre került, mégpedig a döntő, amin a nyertesek kijuthattak a kínai világbajnokságra. Nagyon sokan próbálták ki az

új zenei- vagy ha tetszik ritmus játékok új várományosát, a DJ Herót. A fejlesztő szerint sikeres lesz a játék, de csak egy idő eltelte után fut majd be, mivel a forradalmian új kontroller egészen más játékmenetet diktál.

A Toyota még egy Toyota Yarrist is felajánlotta erre a napra, ezt este sorsolták ki a vásárlók között. Az egészen kicsi gyerekeknek is akadt programja a hosszú nap alatt, ugyanis a szervezők erről is gondoskodtak: fel volt állítva számos LEGO asztal a kicsiknek, és szórakoztató programokkal is várták őket.

Autósszimulátorokkal is találkozhattunk. Óriási játéklehetőség volt, mindenki kipróbálhatta az Xboxra, és a PC-re megje-

lent új játékokat. A számos kipróbálható játék és megrendezésre kerülő verseny mellett minifocipályák és izgalmas „laser-tag” küzdelmek is várták az érdeklődőket.

Érdekes volt idén, hogy csak a FIFA09 játékból volt magyarországi selejtező, joggal kérdezhajjuk, hogy a többi hova lett. Idén sajnos nincs lehetőségünk kijutni, mivel a nemzetközi mezőny rettentően erős, így nem lenne esélyünk az éremre. A magyar FIFA-sok már bebizonyították, hogy megállják a helyüket, akár a lengyelekkel vagy a románokkal szemben is, reméljük, minimum egy bronzérmel sikerül begyűjtenie a mieinknek.

Az idei rendezvényen hatezer

ember vett részt, a visszajelzések alapján 2010-ben is számíthatunk legalább ilyen színvonalú rendezvényre. Azt mondják, ilyen rendezvényen ennyi

embert még nem láttak... Magyarország kezd bekoculni.

Bátki Péter

Forrás: <http://hu.wcg.com/>

H-egy-N-egy

Áprilisban bukkant fel az új, veszélyes vírusfajta Mexikóban, a H1N1. Az általa okozott megbetegedést először mexikói majd sertésinfluenzának nevezték el, s végül a hivatalos neve az újinfluenza lett.

A H1N1 fertőzések terjedését megpróbálták megakadályozni, de a vírus továbbterjedt, s az Amerikai Egyesült Államokban élők közül igen sokan megbetegedtek. Európába a vírus két héttel az első fertőzés után érkezett meg, Magyarországon eddig négy halálos áldozatot követelt az újinfluenza.

Az Egészségügyi Világszervezet (WHO) június 11-én világvjárványnak minősítette az újinfluenza terjedését. A WHO szeptemberi adatai szerint 180 országból több mint 300 ezer ember betegedett meg, és vagy 3 és fél ezer ember halt meg az újinfluenzában. A tünetei hasonlóak, mint a megszokott influenzafertőzéseknek: 38 fok feletti láz, köhögés, ízületi fájdalmak, fejfájás, orrfújás, rossz közérzet. Lappangási ideje 7 nap.

Mit tehetünk a megelőzés érdekében? Ha tüneteid vannak, azonnal fordulj orvoshoz, jobb, ha az orvos jön ki hozzád.

Gyakran kell kezet mosni, meleg vízzel, szappannal, minimum 20 másodpercig. Itt az iskolában kaptunk folyékony szappant, pont erre a célra. Ha köhögés vagy tüsszentesz, használj zsebkendőt, s utána moss kezet. Ne ölelgessünk másokat, ne kézfogással köszönjünk, és ne adjunk a másik arcára puszit, vagyis kerüljük el az érintkezést. Ezenkívül a zárt helyeket gyakran szellőztessük.

Azt gondolom, hogy az alapvető higiéniai szabályok betartása mellett is számos olyan szituációba kerülhetünk, ahol hiába tettünk meg mindent a megelőzés érdekében, védekezni mégis szinte lehetetlen. Gondoljunk csak egy reggeli utazásra bármelyik tömegközlekedési eszközön.

Azt gondolom, a már fentebb felsorolt megelőzési lehetőségeken túl nagyon fontos, hogy védekezőképességünket is megerősítsük sok-sok zöldség

és gyümölcs fogyasztásával, kiegyensúlyozott étrenddel és rendszeres testmozgással.

Sokat vitatkoznak a védőoltás beadásáról is, sokak szerint veszélyesebb, ha beadják az oltást, mint ha egyszerűen átessenék a fertőzésen. Több internetes portálon lehetett olvasni, hogy 1976-ban, mikor szintén tömeges mértékben történt influenza elleni oltás, megnövekedett a Guillain-Barré szindrómában megbetegedettek száma az oltás szövődeményeként. Ez egy idegrendszeri betegség, mely súlyosabb esetben, a légzőizmok

bénulása következtében halálhoz is vezethet.

A mostani vírus különbözik az akkorigtól, de a szakemberek körében most is megvan a félelem. Szükségesnek tartják az oltást, de bizonyos orvosok tartanak annak lehetséges veszélyeitől is. A H1N1 elleni vakcina inaktivált, teljes vírust tartalmaz, így elvileg biztonságos, de mérlegelni kell a kockázat-haszon arányt is. Ez minden esetben egyéni szempontokat figyelembe vevő döntést igényel, ami nem tűnik túl könnyűnek.

Varga Dóra

Kutya és macska barátsága

Létezik, hogy a kutyák és a macskák csak azért nem tudnak kijönni egymással, mert természetes ellenségek? Azok, akiknek otthonát mindkét faj lakja, vagy esetleg olvasták Shelia Burnfordtól az Úton hazafelét (The Incredible Journey), tudhatják, hogy ez nem igaz. Kutyák és macskák igenis alkothatnak gyorsan barátságot. Nincs veleszületett gyűlölet, amely meghatározná, hogy macskák és kutyák nem jöhetnek ki. Mindkét faj kommunikál testbeszéddel, és mivel ők másként „beszélnek”, félreértések lehetnek a helyes vagy helytelen mancsintésből, attól függően, hogy ki, kinek, mit mond. A félreértés sokszor úgy kezdődik, hogy a macska, amikor a magasba emeli a farkát, azt mondja: „hé, legyünk barátok”, de ezt a kutya kihívásnak is veheti. A kutyák és macskák nyelve is testbeszédnek alakul, mégis számos pontban eltérő. Bár vannak hasonló megmozdulások is. Például: Fogak megmutatása, szőr felborzolása, megugatás, megfújás. (Joan Orr: Can Cats and Dogs Be Friends? www.clickertraining.com/node/1687)

Nekünk is van a házban kutyánk és macskánk egyaránt. A Labradorunk már 10 éves, a macska se fiatal lány, már 16. évében jár. Először csak a kutya lakott a házban, őt házi kutyának neveltük, a macska a szomszédban

született, a szomszédé volt. A mellettünk lakó „Rubik bácsi” (Rubik Ernőnek, a Rubik kocka feltalálójának édesapja volt), akinek a háza táján sok macska született, meghalt, így a kölyköknek nem volt hova menniük. Sakk – ez lett a neve – meg-

jelent a házunknál csontsoványan, betegen, anyukám megsajnálta, ezért titokba csinált neki egy kis védett helyet, ahol lakhat, aludhat. Apukám nem akart hallani a macskáról, ezért kellett titokban tartani. Aztán fél év után beleegyezett, hogy maradjon, így a teraszunkon kapott egy kis macskaházat, ahol tizenöt évig jól érezte magát.

Egy éve a macska nagyon beteg lett, nagyon megfázott a télen, féltünk, hogy elveszítjük. Az állatorvos azt mondta, hogy be kell hozni a házba a macskát, mert különben elpusztul. Szerencsére elég nagy házunk van, és még az elején el tudtuk szeparálni a kutyától, aki amúgy a világ legbarátságosabb Labradorja. Kapott a cica egy szobát, amibe volt külön alma, és ott nem fázott, jól megvolt. De sokszor nyávo-gott, mert egy olyan macska, aki az egész életét a szabadban

élte le, elképzelhetetlennek vélte az életét egy szobában. Rájöttünk, hogy ez nem mehet tovább, ki kell engedni a házba a macskát. No, de az nem volt olyan egyszerű, ugyanis élt a háztartásban az említett kutya, a Prérzli.

Első találkozásaik nagyon viccesek voltak, a kutya felemelte, lapát módjára hátracsapta füleit, nagy érdeklődésében szolgált volna, de a macska fűjt rá és morgott, néha oda is csapott. Azért amikor összeeresztettük őket, figyelni kellett, hogy ne maradjon félszemű kutyánk, a macskának ugyan nem eshetett volna baja, esetleg nagyon megijed. Mert Prérzli nem bántaná soha, csak nem értette miért nem hagyja magát a macska szolgoltni, hisz ez a kutyáknál hozzátartozik a természetes ismerkedéshez. Egy idő elteltével a kutya kezdte megérteni, hogy a macska itt fog lakni, és el kell viselnie. Ma már jó barátok, egy ágyban alszanak, a macska megtisztítja Prérzlit, ha lát valami kis koszt rajta (általában a fülét). Reggel együtt kapnak enni, és ez a dolog nagyban segítette az összeszokásukat. Ha valami idegen macska vagy menyét kószál a kertben, elkergetik, védik a házat és minket is.

Bátki Péter

Tilos az Á!

A 9Ny évfolyam kisiskolája köztudottan az első emeleti folyosón található, és az utóbbi időben nagy botrány kerekedett abból, hogy ezt mindenki átjárónak használja. Rengeteg időt töltünk ott, és szeretjük kihasználni a folyosó által kínált teret. Ez az idill azonban megváltozik, ha az iskola fele rajtunk keresztül lépked át. A kisiskolánk egybelőg a 11. évfolyammal is, akik szintén meg-

próbálják elterelni a keresztüljövő osztályokat. Néhány hétig csibéken is fő téma volt a napirendben, hogy mit csinálhatnánk, hogy eltereljük a forgalmat. Sok okos ötlet nem sült ki, ezért csak az udvariasság maradt. Szeretnénk mindenkit megkérni, hogy próbáljanak egy másik utat keresni, hogy eljussanak az órákra. Köszönjük!

Reiszer Alex

Michael Jackson

A popkirály életének utolsó felvételeiről

2009. június 25-én szörnyű hír rázta meg a világot. Michael Jackson, a világhírű popsztár 51. életében elhunyt. A rajongók sírnak és kultuszhelyekre járnak búcsúztatni a királyt. A család gyászol. Mi lesz a kis Jackson gyerekekkel? Mi lesz Michael örökségével? Máris mennek a viták. A média felkapja a fejét, és hírek után szaglászik. De még mindig nem tudjuk elhinni: a popkirály nincs többé.

A hír minden rajongót és olyant, aki szerette, sokként ért. Ez nem is csoda, hiszen az egész gyorsan és váratlanul történt, senki sem számíthatott rá. A halál oka szivleállás volt, illetve gyógyszer-túladagolás okozta, mint később kiderült. Mi állhatott ennek a háttérben? Milyen is volt valójában a popsztár élete? Tényleg az-e, akinek mondta magát? A kérdések, melyek egész életén át foglalkoztatták a rajongókat és a médiát, most újra felmerülnek. A bulvárlapoknak és a sajtónak ez persze jó üzlet. Újra leírhatják a pikánsabbnál pikánsabb sztorijaikat a gyermekmoleesztálásokról, a plasztikai műtétekről... De tényleg ez a lényeg? Én úgy gondolom, hogy ennél sokkal többet lehet róla mondani, és sokkal értékesebb dolgokat, mint pletykákat. Mindenesetre azt mindenkinek el kell ismernie, hogy Michael Jackson valami nagyot, valami maradandót tett le az asztalra, és ez alatt az ötven év alatt bevészte a nevét a történelembe.

Michael Jackson 1958-ban, Indiana államban született egy szegény család hetedik gyermekeként. 5 évesen kezdődött karrierje, mikor apja unszolására belépett fivéreihez a Jackson 5 zenekarba.

Az emberek hamar megszerették a kis Michaelt, kamaszkorára már kész sztár volt. 13 éves kora körül kezdett el szólóban énekelni, ami nagy sikert aratott. Tehát így kezdődött. Később következtek a magánéleti problémák, amikről sokat tudnék írni ide, és akár ki is fejthetném, mi is történt valójában, de nem teszem, mert ennél sokkal fontosabb dolgokra szeretném még felhívni a figyelmeteket. Michael lemezeivel sorra halmozta a sikereket, és bálványá vált az egész világon. A Thriller című zeneszám és klip nagy sikereket hozott, a korong pedig még ma is „a legnagyobb számban eladott lemez” címet viseli. Ezt persze nem is sikerült túlszárnyalnia már a későbbiekben, de ez nem jelenti azt, hogy további lemezeit nem fogadta volna hatalmas örömmel a világ. A *Bad*, majd a *Dangerous* dalai sorra a slágerlisták élére kerültek, és végleg a pop királyává nyilvánították Michaelt. Későbbi lemezei voltak még a *HIStory* és az utolsó, az *Invincible*. A siker óriási volt, Michael pedig gazdag, ismert és elméletileg boldog is. A dalaít ő maga írta, a zenét és a szöveget egyaránt, ami pedig nagy elismerést érde-

mel. Dalaiból megismerhetjük a valódi énjét, az érzelmeit és gondolatait ezeken keresztül osztotta meg a világgal. Több művével a rasszizmus és a rászorulóknak figyelmen kívül hagyása ellen lép fel, illetve intenzíven támogatta az olyan alapítványokat, amik a Föld bolygó orvoslásáért jöttek létre. Szívügye volt, hogy világbékét teremtsen, hogy összefogja az összes földi embert, és megváltsa a világot. Rengeteget tett céljai érdekében, milliókat költött ilyen irányú kampányokra és eseményekre. Ezért írta a „*We are the World*” című dalt, illetve szervezte azt az összejövetelt is, ahol az a rengeteg híres énekes, énekesnő, zeneszerző összegyűlt, és együtt énekeltek, hogy felszólítsák az embereket: „Fogjunk össze, és teremtsünk együtt egy jobb világot! De ehhez el kell fogadnunk egymást!”

2009 júliusára készülődött a világ. Michael Jackson, a pop királyja hatalmas visszatérésre és egyben utolsó koncertsorozatra készült. A jegyek mind elkeltek, már minden elő volt készítve, a rajongók lázasan készültek az előadásokra. A próbák már nagyban folytak, mikor az egész összeomlott. A sztár elhunyt, a próbáknak hirtelen vége lett és mindenki összezavarodott. Csak később fogták fel, hogy az utolsó koncertre soha nem kerül sor. Vagy mégis?

Talán nem veszett minden kárba, talán volt értelmük a próbáknak és az előkészületeknek. Ugyanis számos fel-

vétel készült róluk, amiből *Kenny Ortega* rendező segítségével egy fantasztikus film lett Michael Jackson utolsó fellépéseiről. Ez a film megkapta hát az elmaradt turné nevét, a *This Is It*-et, és a mozik műsorrendjébe került. Erre azonban csak két hétig, limitált ideig kerül majd sor, Magyarországon október 28-ától. A felvételekből láthatjuk, Michael milyen nagy erőbedobással és lelkesedéssel készült a fellépésre, mennyit dolgozott vele, és talán azt is el tudjuk képzelni, milyen lett volna, ha a koncertsorozatra sor kerül, és egy világ láthatta volna mindezt élőben.

De nem került rá sor. A Michael Jackson korszaknak vége lett, ahogy a legenda is befejeződött ezzel. Ám a kultusznak talán sosem lesz vége, lehet, hogy még az unokáink unokái is ismerni fogják a nevét. A neve, az emléke esetleg örökre élni fog. Remélem, hogy így lesz!

Várhegyi Luca

Párizs? Párizs!

Csütörtök délután anya telefonált, hogy siessék haza, éjjel indulunk Párizsba! Rohantam összepakolni, kimosni a ruhákat és rendet rakni a szobámban. Mire anyáék hazaértek, én már össze is voltam pakolva. Lefekvés után az ágyban, a csöndben morfondíroztam, vajon ugyanannyira fogom-e élvezni Párizst, mint legutóbb. Éjfélkor álmottasan indultunk a hosszú utunkra, s mire reggel felkelt a nap, már Franciaországban is voltunk. Ültem az ablak mellett, kerestem a szívecskét, a krokodilt és a tengeri csikót a felhőkben, szembenéztem a Nap felkelő sugarai-val, és elámultam, mennyire más itt, mint Magyarországon. A táj, a mezők, a földek hasonlóak, mint itthon, a fák is ugyanolyan sárgák az ősz beköszöntével, s az autópályán is ugyanaz az örület, mint idehaza, de mégis olyan más, olyan varázslatos minden. Késő délután már a hatalmas tömegben sodródtunk a versailles-i kastély négy fala között, és barangoltunk a hosszú, díszes termekben, megcsodáltuk a képeket, és megállapítottuk, hogy a királyok és királynék mennyire hasonlítanak egymásra. Többórányi gyaloglás után inkább már csak az embereket bámultam meg, akik érdeklődve gyülekeztek, és hallgatták idegenvezetőjüket a XIV. Lajos által építtetett kastélyról, a képekről, de még a korlátokról is. Mire bejártuk a kastélyt és a kertet, már a Nap is kezdett nyugovóra térni. Másnap reggel Párizs központjába vezetett az utunk, ahol nagy gyönyörűségemre még több és még színesebb ember-tömeg hömpölygött az utcákon. A nők színes kabátokban, nagy táskákkal a kezükben, western csizmában, a férfiak elegánsan, komoly tekintettel vagy éppen laza eleganciával, bohókás ruhákban járták az utcákat. Az

autók között a Magyarországon gyártott, kölcsönözhető biciklikben szalomoztak a biciklisták, ügyeskedtek a motorosok, akik hosszú köpennyel védték magukat a hideg időjárástól. Jó volna itthon is olyan biciklikölcsönző, mint ott, nagyon tetszett, hogy sokan használták azokat közlekedési eszköznek, és nem az autójukban kuksoltak. A baj csak az, hogy Magyarországon nem lehet tudni, hogy visszahozzák-e a biciklit, vagy nem teszik-e tönkre, nem szenvednek balesetet egy figyelmetlen autós miatt.

A Louvre felé egyre több turista gyalogolt, mi is arra tartottunk. A sokadalom ellenére nem kellett órákat sorba állni ahhoz, hogy megvehessük a jegyet, automaták segítettek a gyorsabb haladást, amit egyszerű, de nagyon jó ötletnek találtam. Végigsétáltunk a Louvre-on, báméskodtunk, és gyönyörködtünk a festményekben, szobrokban. Jó volt ráismerni egy-egy olyan képre, szoborra, amit eddig csak a könyvekben láthattam. A Mona Lisa megtekintése szinte képtelenség volt. Régen libasorban vonultunk végig a kép előtt, most csak a nyakukat nyújtogató embereket lehetett látni, s a kisebb lyukakban tűnt fel néha-néha a sejtelmes mosoly. A kimerítő látogatás után (mert bizony emberpróbáló feladat a múzeum végigjárása) a felszín felé vettük utunkat, és bejártuk a Louvre környékét. A kirakatok előtt divatosan öltözött emberek vették szemügyre a legújabb kollekciót, míg mellettük kéz a kézben andalgott el egy pár. Egy túsarkúban tekerő bringás száguldozott el előttünk, hogy a hídon át a képeslapos, antikvár könyves bódék között áttekerjen a kiszemelt kis kávézóba, hogy megigya a napi kávéját és bekapjon egy puha croissant. A Szajna-parton

lakóhajók sorakoztak színesre festve, érdekes lehet egy folyón élni. A Montmartre aljához metróval érkeztünk, itt egy más világ várt minket. Már sötétedett, az utcák zsúfolva voltak fekete és arab emberekkel, akik áruikat rázva, csörgetve fordultak a többi ember felé. A csatornákból folyt a víz, gyerekek verekedtek mellettünk, s mi ijedten siettünk el, minél messzebb erről a nyomasztó környékről. Furcsa volt megélni, hogy szinte mi voltunk az egyetlen fehér család ott az utcán. Felgyalogoltunk a Sacré-Coeurhoz, ami Párizs legmagasabb pontja, s egy valóságos fogadalomnak köszönheti létét. Két üzletember ígéretet tett rá, hogy templomot építtet, ha az ország elkerüli a fenyegető porosz támadást. Majd a Montmartre utcáin sétáltunk, a kis galériák és a kávézók között. Az izgalmas napunkat végül a Moulin Rouge-nál fejeztük be, s metróztunk vissza a Bois de Boulogne-hoz, a kempingbe, ahol laktunk.

Az Eiffel torony ismét lenyűgözött. Megálltam előtte, és csak bámultam fel. Hogy voltak képesek ilyent alkotni? Hatalmas vasszörny, ami mégis légiessen könnyed. A galambok is meg voltak örülve, az emberek fejétől centiméterekre repkedtek, gyerekek sikongattak, míg a szüleik idegeskedve álltak sorba. Szentelen árusok kínálgatták portékáikat, a világitó műanyag Eiffel-tornyot és a sálakat. Időnként biciklisrendőrök üldözték el őket, de azok nem tárgítottak, mintha egy film pergett volna. A torony tetejéből már annyira nem tetszett a kilátás. Mindenhol csúnya szürke és fehér betontömbök meredeztek a káprázatos Notre Dame, a Diadalív, és a Sacré-Coeur mellett. A párizsiak élete sokban különbözik a magyarokétól. Itt este is van élet az utcákon, a kávé-

zók tele vannak, mindenki zsi-bongva beszélget a másikkal, az utakon idős emberek futnak, biciklisták kerülgetik az autósokat, a járókelők színes ruhákban, ráérősen sétálgatnak, és senki nem néz ki gondterheltnek. A baráti társaságok vidáman rúgják a bőrt, frizbiznek, akár az Invalidusok terén vagy épp gördeszékznak a Louvre melletti, régi háztömbökkel körülölelt téren. Amerre jártunk, mindenütt zajlott az élet. A Pont Alexandre III hídjánál egy menyasszony tűnt fel völegényével a forgatagban, s kézen fogva szaladtak át a zeb-rán. Az út túloldalán, a Grand Palais-nál hosszú sorok várokoztak, hogy bejuthassanak egy kiállításra. A Tuileries parkjában modern művészeti kiállítás volt, vicces szobrok tarkították a parkot. A kis tavaeskában cintányérok sokasága volt elhelyezve, körülötte a zöld padokon az emberek lustán elnyúltak, beszélgettek, vagy épp bámulták a felhőket, kihasználva a vénasszonyok nyarát. A kisgyerekek és a diákok, de az idősebbek is vidáman dobálták a cintányérokat, hogy azok csengő bongó hangon megszóljanak. A park szélén egy fekete pap prédikált magányosan, csak egy kalapos öreg hölgy „hallgatta”, szerelmes párok ücsörögtek a fák alatt. Az emberek közvetlenül, mosolyogva kérdezik a bódé mögött álló eladók, hogy kérek-e borsot az isteni crape-sre, a sajtos húsos palacsintá-mra. Elevenen lüktet a város, magával ragadja az embert. Mindig öröm utazni, megízlelni, hogy hogyan is élnek máshol. Párizs az a város, ahová – úgy gondolom – bármikor szívesen jön-nék vissza.